

عنوان مقاله:

الگوهای پایدار معماری سنتی ایران در ساختمانهای بلند مرتبه (مطالعه موردی: برج های مسکونی شهرک آپادانا)

محل انتشار:

اولین همایش ملی جغرافیا، شهرسازی و توسعه پایدار (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

فرهنگ مظفر - دانشیار معماری، دانشکده معماری و شهرسازی دانشگاه هنر اصفهان

احمد امین پور - استادیار معماری، دانشکده معماری و شهرسازی دانشگاه هنر اصفهان

سعید عظمتی - دانشجوی دکتری معماری، دانشکده معماری و شهرسازی دانشگاه هنر اصفهان

خلاصه مقاله:

رشد شتابان و بی رویه جمعیت در شهرهای بزرگ و به تبع، نیاز به مسکن در سطحی وسیع از یک سو و نیز جلوگیری از گسترش افقی شهرها از سوی دیگر احداث ساختمانهای بلند را به عنوان راه حلی در مقابله مسئله زمین ضروری ساخته است. امروزه اساس بسیاری از طرح های شهری این است که با افزایش تراکم و احداث ساختمانهای بلند تا آنجا که ممکن است از سطح زیربنای همکف کاسته تا بتوان جمعیت بیشتری را اسکان داده و از زمین آید، برای فضای سبز عمومی و خدمات مورد نیاز و نیز استفاده بهینه از تأسیسات زیربنایی شهری استفاده نمود. با این هدف در حال حاضر در کلان شهرهایی چون تهران شاهد رشد و گسترش روزافزون ساختمانهای بلند بر عرصه خود می باشیم و این در شرایطی است که ضوابط و مقررات کنترل کننده ای در این زمینه وجود ندارد. بررسی های انجام شده در مورد ساختمانهای بلند ساخته شده در سطح شهر تهران حاکی از وجود مسائل و مشکلات عدیده ای در تعداد قابل توجهی از آنهاست که این امر خود معلول عدم رعایت ضوابط و مقررات ساخت این بناها و همچنین عدم توجه به معاری و فرهنگ مردم ساکن در آنهاست. لذا برای نیل دستیابی به این هدف با استفاده از روش توصیفی- پیمایشی (پرسشنامه) و با نگرش به میزان رضایتمندی ساکنین با توجه به اصول طراحی این ساختمان ها و عدم توجه به معماری اسلامی- ایرانی از 50 خانوار ساکن در این ساختمانها بصورت نمونه گویی تصادفی پرسشنامه ای تهیه گردید و در نهایت با تحلیل آنها به چند فاکتور اصلی از عوامل مؤثر در الگوی معماری ایرانی اسلامی دست یافتیم.

کلمات کلیدی:

ساختمان های بلند، حریم، حجاب، درون گرایی، معماری ایرانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/266390>

